

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er]
eua[n]gelia to||tius anni**

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

Casus lvi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70365](#)

De quonibus impertinēcibus

Sexta. Pulcritudo mulieris est cau-
gis amat nobiliora sibi suā naturā.
sa erroris malis.

Septima. Beata p̄go pfectissimely
amat se amates q̄ ad grām; et etiā q̄ ad
est diabolum.

Casus lv.

Tertia. Quo p̄o ad gratuta magis
amat se amates q̄ ad grām; et etiā q̄ ad
gīam; si sunt amates finalit.

Quarta. Simpli loquendo magis amat
q̄b vult maiore gīam.

Quinta. Igit̄ simpli magis amat se
deinde ch̄m; deinde p̄ginē gīosam.

QVeritur. lv. Otrū de-
simpli magis amer p̄ginem
p̄ lucifer; vlt econuerso. Et
videt q̄ lucifer; quia est deo
magis dilectus in bono sim p̄ficit. i. in
substāria q̄ eivult nobiliorum substāti
am. i. angelicā naturā. sed brā p̄go ē ma-
gis dilecta in bono sibi qd. i. in accidē-
te:puta in felicitate. Sed ecōtra videt
q̄ p̄ginem. q̄ ego diligentes me diligō
Prouer. viij. z p̄r magis diligētes ma-
gis diligēt. Scđo. Amare est velle bo-
nū. i. q. xx. z. iij. dist. xxxij. z. i. ñ gen.ca-
rej. Igit̄ deo amat oia: q̄ oib vult ali-
q̄b bonū. s. cē. Et amat oia eq̄lif ex p̄e
act? q̄ eodē actu oia amat. Non aut ex
p̄e oblecti seu boni voliti: q̄ nō oibus
vult idē bonū. sic nec largit.
Sed q̄ ad bona naturalia amat magis nobiliora
q̄ vult eis mal⁹ bonū nature. i. naturā
nobiliorum. Quo ad bona p̄o gratuta
magis amat se amates. q̄ vult eis ma-
tore amore q̄ eū amat: z p̄r maiore gra-
tiā z gīā. Simpli aut magis amat que
magis amat qntū ad bona gratie z glo-
rīe. quod p̄z p̄mo auctoritate. Nā sibi
Aug. sup. Joā. De int̄ altas creaturas
rōnales magis amat mēbra vnguentis
sui. Itē rōne. q̄ els vult mal⁹ bonū id ē
bonū infinitū. Igit̄ magis amat virgī-
nē simpli q̄ alīc purā creaturam. Ad
argumētū i. oppositū dico q̄ si gīa z si
dereb̄z se. Simpli tē ignobilior substa-
tia angelica. z see qntū ad oblectū cui
plungit qd de vult oib p̄destinas. No-
em vult hīs solū dare gīam: sed etiam
seipm in p̄mum. Elice Igit̄ cō-
clusiones.

Pria. Deus omnes creaturas amat
verenō solū volendo; sed etiā facien-
do els bonum.

Scđo. Quo ad bona naturalia ma-
tū null⁹ tenet remittere. Imo z alīq̄ q̄

Casus lvi.

QVeritur. lvi. Otrū ha-
bens odiū possit licentiarī
cōmunicer. Ad h̄ r̄der Ar-
chie. ij. p̄e. ti. viij. ar. ij. z Du-
ran. ordīnē mīorū quē ip̄e allegat q̄ di-
cunt q̄ ex illatōe iniurie sequit primo
odiū in corde. scđo effectus; odij in ope-
tertio signū odij in ore. z quarto actio i
turiarū aduersus auctōrē eaz. Odium
igīs q̄lībz tenet expellere: z qd q̄ appetit
malū adesse aut bonū abesse. p̄mo n̄ p̄
p̄er alīq̄ bonū ei vlt alterī: ē in mor-
ali nec p̄ cōicare. Si at h̄ sit q̄r times
ex et p̄speritate altos opp̄mī iniuste: vlt
quia speras ex ei dep̄ssione alios iuste
eriḡtīnō est peccatū. Nota tñ q̄ nō tene-
ris gaudere de bono r̄pali inimicūt sic
z de spūali tñ z d temporali ut expedīt
spirituali. Effectū aut odij si sit in sub-
trahēdo bñficiū seu bonū spūale: ē mor-
tale. si illud bonū q̄o oib exhibēt nolum⁹
inimico cōmunicare: ut orōnē generale
vel p̄dicationē. Si p̄o sit in subtrahē-
do bonū r̄pale: est mortale si illud bonū
sit extreme necessariū: als veniale. Si
p̄o sit in inferendo malū: erit mortale;
si sit ordinē iuris: nec licet cōmuni-
ca. Si p̄o sit sibi ordinē iuris semoro odio
non erit p̄tū: etiā si cum armis z finis
iudicis satifaciat sibi de bōnis inimicū
Sed q̄ ad signū odij seu rancoris i ore
siqdē malefactor offerat p̄dignā satif-
factionē: teneat q̄s eū ad amictiō recipere z
ei loq̄. Si at n̄ exhibet: aut exhibet semē
plene si tenet nisi actio iuris sit abolita
p̄crica remissōe: vlt et dissimularōe: q̄
i. allūst vlt sit vlt comedit cu offeso p̄
iniurī. Actionē aut iniuriarū qd ē q̄s
z alīq̄ q̄

Tractatus

tertius

nō pōt: vt si iuria sit facta seruo v'l mo
nacho v'l filio familias. Hec ex ill. Di
co ligit q̄ is q̄ offendit cōmunicare n̄ p̄:
nisi offerat satisfactionē si pōt est. Si aut̄
ambo offendērūt: p̄o in offendēdo sit p̄
or in reconciliando, ceteris partib. Qd̄
dico: quia interdā quis pluit cōscio i
fert valde magnū. Elīce igit cōs

Pria. Qd̄lū suans ad p̄imū ita q̄
ex mala voluntate dolet de bonis elus v'l
gaudet d̄ malo notabili: ē i pctō morta
li: nec p̄t cōicare.

Sexta. Qui tñ vult mali ppter bonū
aliquod rōnabile: nō peccat: sed p̄ cōs
care.

Tertia. Silt q̄ non gaudet de bono
tpale. vt sic: s̄z solū ut ordinat ad spūale
s̄. vt est ad salutē anie.

Quarta. Quicq̄ itēdit subrahēre
inimico bonū spūale vel tpale generale
aut tpale extreme necariū: ē i mortali.

Quinta. Secus q̄ spūale p̄tclarē aut
tpale p̄tclarē v'l de bñ esse.

Sexta. Qui intendit inferre malū
notabile d̄ ordīne iuris: v'l fm̄ ordinem
iuris ex odio: ē in mortali. sec fm̄ ordī
ne iuris sine odio.

Sep̄ta. Qui nō vult loqui volēti sa
tissimacere/cōtēadō iudicū sibi māducāt.

Octaua. Qui nō vult remittere: sed
p̄seq̄ actionē iuriaz semoto odio: lici
te cōmunicat.

Nona. Qui offendit z nō vult satiss
facere: iudicū sibi māducāt: quia si el̄
alicq̄ bz h̄eum.

Decima. Quādo post offendēam is q̄
accept̄ iuria r̄ist actorib. aliquid signū
amicale ondit: ē facta recōciliatio. q̄ vi
def sufficere salte i leui. b.

Undēcima. Qñ offendio ē mutua p̄
or in offendendo debet ēē p̄o in recōci
liādo ceteris partib.

Duodecima. Līez fm̄ Archē. i die
resurrectōis. i. i aliquid illo p̄ trū d̄sp̄ cō
cādū strū ab Eugenio emanauit brev
ue ad frēm Joānē de capistrano datūz
rome. Dcccxlvi. i q̄ declarat optie ēē
satisfactionē legi. si ifra hebdomadā setāz
v'l infra ottavā pasce q̄s cōceret.

Casus lvij:

Q uerit. lvij. vtrum fm̄
mērē sci Tho. z doctrinā ei⁹
steneat q̄s facere elemosynāz
in extrema necessitate de ne
cessario ad decētiā vīte. Ad q̄d ex doi
trīa ei⁹. i. q̄. q. xxxij. z. liij. di. xv. r̄ndeo
Līcta h̄ sūt i doctrīa bri Tho. dīc so
lenes opiones: h̄ntes solēnlissimos secr
tores. Prio ḡ tractabo materiā h̄z op
nōnē antīq̄ thomistaz q̄tuor facient
do. Prio ei declarabo mentē ei⁹. Scđo
pbabo declaratiōz ēē vera p̄ p̄ba eius.
Tertio ex dīcti ei⁹ arguā cōtra z soluā
Quarto p̄firmabo p̄ dīcta thomistaz
oia dicta. Quātū ad p̄mū sc̄ndū est q̄
bona hoīs diuitiis sūt i q̄drupli dispe
rentia. Prima s̄ neccaria necessitate q̄s
absoluta. i. sine q̄b nō posset viuere ip̄
z sui. quoq̄ necessitatib. habet p̄uidere
puta valor q̄nq̄ginta aureoz. Ista sunt
oia sine q̄b nō posset viuere san⁹ z valē
tāto tpe q̄nto sua cōplexio durat p̄ si
debitē p̄uref. Verbi gra. Delicate nu
trito ē necessari⁹ p̄āis trītice⁹ z pellicea
tunica z equ⁹ interdū. Scđa p̄o s̄t necc
saria necessitate q̄s p̄ditionata. i. sine q̄
bus n̄ p̄ viuere decent ip̄e z sul. vt cētū
aurei. Ista sūt oia sine q̄b nō posset viue
re inf̄ coequales sibi: sine nota qua rīcie
vel stulticie vel incūlitatī vel paup̄
rariis v'l hmōi. q̄ ad cibos aut vestes aut
ēdēturas aut palatia aut ornamenti
dom⁹: aut hmōt. Sic n̄ viueret decent
nobilis cuz veste rusticana: nec ē fore
cū veste nobilis fētali decent viueret i
festō solēnl. n̄tī i aliquid casu. Sz. p̄ s̄t
endū ē q̄ ad iudicandū qd̄ decēs z qd̄ i
decēs s̄t dupli cōrēgla possim⁹ v̄t. s̄. iu
dicio cōs̄ prēdēntiū z grātū hoīm: et
exp̄p̄lis p̄uoseviuētiū: q̄ q̄ntrūcūq̄vile
incedat aut decent viuēt: aut n̄ op̄ant
fm̄ inclinatiōz v̄tūs. Nō e i est aliquid
iudicādū decēs vel indeces exp̄sia amō
bistis oīoz. q̄z gustū habet ifectū. Tertia
s̄t q̄ p̄tinēt qd̄cē intra bona necessaria
ad decētiā: i tñ sic q̄z el̄ sublat; stat del
cētā: z c̄s additīs n̄ exēdēt decētā.
Tertiis⁹ ei req̄sitor ad decētiā noū est